

IKAR

*Aj z protivného
suseda sa môže
vykľuť ten pravý*

ČO SA STANE PRI JAZERE

VI KEELANDOVÁ

VI KEELANDOVÁ

ČO SA STANE PRI JAZERE

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Vi Keeland

WHAT HAPPENS AT THE LAKE

Copyright © 2024. WHAT HAPPENS AT THE LAKE by Vi Keeland

The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2025 by Andrea Vargovčíková

Jacket design © 2025 by Emil Křížka

Model: Simone Curto; Photographer: Maurizio Montani

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0118-3

Prvá kapitola

Valibuk

JOSIE

No dopekla!

Zastavila som prenajatý Ford Explorer, vystúpila a prešla zaň. Zachmúrene som hľadela na malú preliačinu na nárazníku. Ešteže na mňa ten neodbytný poisťovací maklér naliehal, aby som uzavrela doplnkové poistenie. A vôbec, kde sa tu ten stĺpik vzal? Sťažka som si povzdychla.

To je fuk. Vyriešim to zajtra. Mám za sebou dlhý deň. Cesta z New Yorku, ktorá by bežne trvala jedenásť hodín, tentoraz trvala pätnásť, pretože som dostala defekt a v niektorých štátoch sa premávka hýbala slimačím tempom. Popritom mi ustavične bzučal telefón od esemesiek a hovorov od Noaha, môjho bývalého frajera. Zvrtla som sa, aby som sa vrátila do auta, no všimla som si, že spod zadného kolesa trčí čosi červené.

Poštová schránka?

Ajajaj! Ten stĺpik tam očividne vôbec nebol náhodou. Zadávala som sa na dom, ku ktorému tá schránka patrí, a zvažovala, že tam zaklopem až zajtra. No nejaký čas tu pobudnem a nechcela som si susedov znepriatelieť hneď na začiatku. Vytiahla som zdemolovanú schránku spod auta, strčila si ju pod pazuchu a pobra-

la sa s ňou k vchodovým dverám domu. Zaklopala som na ne.

Dvere sa otvorili a ja som razom zabudla, prečo tu stojím.

Páni! Slovo *sexi* ho zďaleka nevystihovalo. Sivozelené oči, výrazná čeľusť s primeraným strniskom a dokonale rovný nos. O jeho supervýške ani nehovorím. Koľko meral? Meter deväťdesiat alebo dva metre? Širokými plecami vyplnil celé dvere. Pri takom vysokom mužovi som azda ešte ani nestála. Mysľou mi preblesla otázka, či vôbec zoženie košeľe v bežnom obchode. Noah nosieval veľkosť XL a tento chlap by ho poľahky rozmliaždil ako plošticu. Nevdojak som sa usmiala.

Môj úsmev však k tomu valibukovi nedorazil. Prekrížil si ruky cez prsia a presunul pohľad na rozmlátenú poštovú schránku v mojich rukách. „Máte niečo na srdci?“ spýtal sa provokatívne.

„Ehm...“ Ukázala som schránku. Prečo vlastne? To som sama nevedela. Proste som cítila potrebu urobiť niečo s rukami. „Asi som vám zničila schránku.“

„Asi?“

„Nie, nie... Určite som ju zničila. Len som si nebola istá, či je ozaj vaša.“

„Kde bola, keď ste do nej narazili?“

Otočila som sa a ukázala na trávnik na konci príjazdovej cesty, po ktorej som sem prišla. Vytrčal tam zo zeme osamelý stĺpik. „Tam.“

„A napriek tomu neviete, ku ktorému domu patrí?“

„No, ehm...“ Bože, to je kretén! Načo sa mi vysmieva! Takéto drobné nehody sa predsa stávajú. Nebola to až taká závažná udalosť ako povedzme autonehoda. Kúpim mu novú. „Áno, narazila som do vašej schránky.“

Ospravedlňujem sa. Mám za sebou únavný deň a nie som ktovieaká šoférka. A okrem toho je tma. Chcela som zacúvať k svojmu domu a nuž... cúvať nie je také jednoduché ako ísť dopredu.“

Muž prižmúril oči. „K svojmu domu?“

Ukázala som na dom vpravo. „K tamtomu.“

Zaletel tam pohľadom. „Mienite bývať v tej ošarpanej kôlni?“

„Ošarpanej?“ Pozrela som sa na dom, no na verande sa nesvietilo, tak som ho dobre nevidela. „Realitná maklérka vravela, že potrebuje iba doľuknúť.“

Chlapík zvlnil pery. „Keď myslíte...“

Paráda! Už sa neviem dočkať, kedy ten dom uvidím. Pokrútila som hlavou. „Skrátka a dobre, tú schránku vám nahradím. Zohnali ste ju niekde tu v okolí?“

Ukázal hlavou kamsi do diaľky. „U Cliftona. Je to po ceste.“

„Hneď ráno sa tam vyberiem. Nebude vám prekážať, ak si túto nechám, aby som podľa nej zohnala novú?“

Valibuk mykol plecami. „Robte, čo chcete.“

„Tak fajn, nuž...“ Trápne som mu zamávala. „Uvidíme sa zajtra.“

Odchádzala som a cítila na sebe jeho pohľad, no neotočila som sa. Keď som však pristúpila k autu, ktorým som musela zacúvať na susednú príjazdovú cestu, chtiac-nechtiac som sa otočila, a tak som zablúdila pohľadom na susedove dvere. Pravdaže, ten mrzutý obor v nich ešte vždy stál a pozoroval ma. Neohrabane som mu zamávala druhý raz, potom som vkĺzla do auta a položila zdemolovanú schránku na sedadlo spolujazdca.

Naštartovala som a znova mrkla na dom. *Ten chlap sa ani nepohol. Jupí!*

Paráda! Zrejme čakal, že sa pobaví, keď budem cúvať, pretože som sa neprezieravo priznala, že nie som ktovieaká vodička. Takýto tlak som rozhodne nepotrebovala, a tak som usúdila, že sa posuniem dopredu, otočím sa a zaparkujem prednou časťou vozidla. Ibaže... bola som načisto vyvedená z miery. Jednu schránku som už zničila a teraz ma ešte pozoroval ten chlap... nechtiac som zaradila spiatočku namiesto jednotky a narazila som do stĺpika tej nešťastnej schránky. Tentoraz som ho zvalila.

Dupla som na brzdu a zavrela oči. *Kristepane!* Nedávne rozhodnutie, že sa budem viac riadiť svojím inštinktom, vôbec nevychádzalo podľa mojich predstáv.

Zovrelo sa mi hrdlo a brneli mi konččky prstov – neklamné známky blížiaceho sa panického záchvatu. To bolo absolútne to posledné, čo som potrebovala, a tak som sa riadila tým, čo ma naučila moja nová terapeutka. Zavrela som oči, počítala do desať a sústredila sa na svoj dych. Keď som ich však otvorila, vôbec mi nebolo lepšie, zvlášť keď sa ten valibuk nepohol ani o centimeter. No musela som niečo povedať. Spustila som teda okienko na strane spolujazdca a zamávala mu.

„Pardon! Aj ten vám nahradím!“

Môj nie práve priateľsky naladený nový sused nezareagoval. Určite sa z nás nestanú najlepší kamaráti, takže nemalo zmysel žehliť si to uňho. Zaradila som jednotku, skontrolovala, či je to naozaj jednotka, zložila som nohu z brzdy, úspešne sa otočila a zamierila na príjazdovú cestu susedného domu bez ďalšej katastrofy.

Keď však svetlo reflektorov dopadlo na môj nový domov a ja som sa mu konečne lepšie prizrela, zdúpnela som. Predsa len ma čakala ďalšia katastrofa.

Och, nie!

Dve okná boli zadenbené preglejkou, garážová brána visela nakrivo, polovica okeníc chýbala a druhá polovica sa hompáľala na jednom pánťte. Teraz by mi nepomohli ani hlboké nádychy. Ak dom zvonka vyzerá takto, aký je vnútri? Nad vchodovými dverami bola rozbitá lampa, preto som nechala reflektory zapnuté a vystúpila.

Hrdzavá zámka, do ktorej som strčila kľúč, napovedala, v akom stave je zvyšok domu. Prečo ma teda prekvapilo, keď sa kľúč ani nepohol? Mykala som kľúčkou. Zámka by azda aj povolila, len potrebovala trochu presviedčať. A tak som sa do nej zaprela a... pohla sa. A ešte ako!

Prásk!

Zatvorila som oči. *Prosím, prosím, len nech nie je ten kľúč zlomený.*

Pravdaže, zlomil sa.

Doriti!

Doriti!

A ešte raz doriti!

Došľaka, čo teraz?!

Obzerala som si dom. Okná na prízemí možno neboli zamknuté. Alebo by som mohla vypáčiť drevenú okenicu, očividne nalomenú. Desať minút som obchádzala dom a skúšala všetky okná, na ktoré som dočiahla. Netreba hovoriť, že šťastena mi nepriala, takže, ako inak, žiadne nebolo otvorené. Zašla som k autu a zapla diaľkové svetlá, aby som si obzrela zvyšok domu. Tretie okno vľavo na poschodí vyzeralo odchýlené. Keby som zašla autom na trávnik a postavila sa na kapotu... Asi by som naň aj tak nedočiahla. Nemala by

som zavolať zámočníka? Hoci naposledy trvalo tomu chlapovi tri hodiny, kým prišiel, a to v rušnom New Yorku, niečo v takomto mestečku. A sotva som držala otvorené oči.

Zaletela som pohľadom k domu toho valibuka a zahryzla si do pery. Neprejavil sa ako najsrdečnejší človek, no potrebovala by som od neho iba rebrík. Inštinkt mi našepkával, že je to najjednoduchšie riešenie, a keďže inštinkt ma dostal do tejto kaše, bolo jeho povinnosťou ma z nej aj vytiahnuť. A tak som potlačila hrdosť a odšuchtala sa k susedovi. Zhlboka som sa nadýchla a zaklopala.

Hromotík otvoril a vôbec ma neprekvapilo, že sa ani neobťažoval s pozdravom.

„Zdravím ešte raz!“ zašvitorila som prehnane veselo. „Nerada vás otravujem, no požičali by ste mi rebrík?“

Zachmúril sa. „Načo?“

Ukázala som na susedný dom. „Mám menší problém. Zlomil sa mi kľúč v zámke.“ Na dôkaz som mu ukázala polovicu kľúča na krúžku. „Vidíte? A mám iba tento jeden. Okná na prízemí sú zavreté, no na poschodí je jedno otvorené. Keby ste mi požičali rebrík, určite by som vám ho rýchlo vrátila.“

Chlap na mňa cival dobrých desať sekúnd. Potom bez slova prešiel popri mne. Netušila som, či ho mám nasledovať, no presne to som urobila. Naťukal kód do čítačky na stene vedľa garážovej brány a tá sa začala dvíhať. Vošiel dnu a vzal rebrík.

„Vpredu či vzadu?“ zavrčal.

„Ehm... vpredu.“

Vyložil si rebrík na plece a prešiel cez trávnik k môjmu domu. „Nemusíte mi ho odniesť. Zvládnem to.“

Muž, skúpy na slovo, na mňa síce pozrel, no nespomalil.

„Tááák... fajn. Asi ho odnesiete vy,“ zamumlala som.

Prezeral si dom. Zbadal otvorené okno, oprel rebrík o stenu a začal po ňom liezť.

Zrejme to robí kvôli mne...

Zdola som sa naňho dívala a nenápadne obdivovala jeho pekný zadok v džínsach. Možno mi po tej dlhej ceste odchádzal rozum, no neubránila som sa predstavám, aký ho má pevný. Náhle som zatúžila po šťavnatej zrelej broskyni...

Odohnala som tie smiešne myšlienky vo chvíli, keď valibuk nadvihol okno na poschodí a vliezol dnu. O chvíľu otvoril vchodové dvere.

S úľavou som si vydýchla. „Ďakujem vám z celého srdca.“

Hromotík si prekrížil ruky cez prsia a zostal stáť vo dverách – očividne to bol jeho obľúbený postoj. Zvrchu sa na mňa zadíval. „Ako mám vedieť, že tu naozaj smiete bývať?“ opýtal sa.

„Nuž, tento dom je môj, takže...“

Prižmúril oči. „Kedy ste ho kúpili? Nebola tu nijaká ceduľa, že je na predaj.“

„Nekúpila som ho, ale zdedila. Pred pätnástimi rokmi. Po otcovi.“

„Kto bola tá stará pani, ktorá tu vtedy bývala?“

„Nájomníčka. Po otcovej smrti mama dom prenajala. Mala som vtedy len trinásť rokov.“

„Čo sa s ňou stalo?“

„S pani Wollmanovou? Minulý mesiac sa presťahovala do domova dôchodcov. Už nezvládala bývať sama a starať sa o dom.“

„To hej...“ Obzrel sa cez plece. „Kedy ste tu boli naposledy?“

„Ešte som tu nebola. V Laurel Lake som prvý raz.“

Znova sa obzrel a potom sa zadíval na mňa. „Kto vám ho zrenovuje?“

Zamračila som sa. „Nikto. Dám ho dokopy sama, kým tu budem bývať.“

Zvlnil pery. „To bude zaujímavé.“

Uznávam, zničila som mu schránku a on mi priniesol rebrík, vliezol do domu a vpustil ma dnu, no to neznamenal, že nejakému sexi kreténovi dovoľím, aby sa mi bezostyšne vysmieval. Založila som si ruky v bok a prižmúрила oči. „Čo je také zaujímavé na tom, že si dom opravím sama?“

Usmial sa širšie. „Potrebuje viac než len vymaľovať a rozložiť vankúše.“

Už ma fakt šťval. „Som veľmi šikovná, viete? A mám vysokú školu.“ To, že oblasťou mojej pôsobnosti je farmácia, som už nekonkretizovala.

„Keď myslíte...“

„Tak vám teda ďakujem za dnešnú pomoc a môžete ma pustiť dnu.“

Ten kretén sa iba pootočil, aby som mohla prejsť, no z dverí sa nepohol. Vydolovala som zo seba toľko sebaistoty, koľko sa dalo, zdvihla hlavu a radšej nemyslela na šteklenie v žalúdku, keď som vtancovala okolo neho do domu.

Valibuk rozsvietil. Bola som odhodlaná nedopriať tomuto chlapovi uspokojenie z pohľadu na môj výraz, nech už to vnútri bude vyzeráť akokoľvek. No nestačila by mi ani všetka guráž na svete, aby som skryla zdesenie, keď som sa rozhládla. Nahlas som zalapala po dychu.

Prepánajána!

Zopár ráz som zažmurkala v nádeji, že sa mi to len zdá. Možno je to iba zlý sen. Bol to fakt dlhý deň a od únavy som sa sotva držala na nohách. Možno som vošla do milého domčeka s interiérom ako z časopisu a zdriemla si... Ale kdeže, nesnívalo sa mi to. Polovicu kuchyne zaberali noviny nakopené od zeme po strop. A tá kuchyňa nebola malá. Šesť radov novín bolo dlhých hádam päť metrov a vysokých dva a pol metra. Tak ma to ohromilo, že druhú polovicu kuchyne som zaregistrovala až po chvíli. Dvierka modrozelených skriniek viseli z pántov. Na zástene chýbala aspoň polovica kachličiek a po kohútiku nad drezom nebolo ani chýru. A to hovorím iba o tom, čo bolo zjavné na prvý pohľad.

Od údivu som nezavrela ústa. *Trochu dotuknúť?!* Čo sa mi to tá realitná makléřka snažila nahovoriť? Do obývačky viedli oblúkové dvere. Urobila som chybu a nazrela do nej. Svet sa so mnou zakrútil. Vyzeralo to tam rovnako zle, ak nie ešte horšie, ako v kuchyni. Nemala strop ani steny! Ani omietky, došľaka! Iba drevené dosky s vytrčajúcimi drôťmi. Ba čo viac, aj v tejto časti domu sa kopili haraburdy. Najprv som si myslela, že sú to len ďalšie noviny, no keď som sa lepšie prizrela, zistila som, že sa mýlim.

„To sú videokazety?“

Odpoveď som azda ani neočakávala. V tom ohromení som na valibuka celkom zabudla, a tak som vyľakane podskočila, keď sa ozval.

„Áno.“

Jedno slovo. *Jediné slovo.* A predsa som v ňom začula pobavenie. To bola posledná kvapka. Celý tento deň vo

mne vybublal. Prešla som k tomu kreténovi a tlakovému hrncu vo mne vystrelilo pokrievku.

Zastala som tesne pred ním a pichla ho ukazovákom do hrude. „Bavíte sa dobre?“ Ešte viac ma našťvalo, že aj hrud' mal pevnú. Tvrdu ako tehlový múr. *Čo je veľa, to je veľa!* Nechala som to tak a pokračovala: „Trepala som sa sem pätnásť hodín, mobil mi pritom bzučal ako neodbytný komár pri uchu, dostala som defekt, pokazila sa mi klíma v prenajatom aute, zničila som vám tú sprostú schránku a potom sa mi zlomil kľúč v zámke. Musela som sa priplaziť k odmeranému susedovi, aby mi požičal rebrík, nech sa aspoň dostanem dnu. A keď som konečne tu, zistím, že je tu bordel a očividne tu býval niekto, kto len škrečkoval. A akoby to nestačilo, *akoby nestačilo, že tento posratý deň ma totálne ubil*, vy sa ešte na mne bavíte!“ Po každom slove som tomu hromotlíkovi dobla prstom do hrude.

„Už.“

Pich!

„Mám.“

Pich!

„Toho.“

Pich!

„Dost!“

Pich!

„Leziete.“

Pich!

„Mi.“

Pich!

„Na.“

Pich!

„Nervy!“

Dosiahla som aspoň to, že mu zmizol úškrn z tváre. Nepovedal však ani slovo. Iba na mňa pozeral. Prehovoril až po dobrej minúte.

„Prespíte tu dnes?“

Vypleštila som oči. „*Jasné, že prespím!*“ skríkla som ako šialená. „*Kam, dopekla, by som išla?!*“

Chvíľu na mňa hľadel, potom sa otočil a vyšiel von. Myslela som si, že tým sa to končí, no potom buchli dvere na aute. O desať sekúnd sa valibuk opäť objavil vo dverách, tentoraz s mojou batožinou v rukách.

Nezmohla som sa na slovo rovnako ako vtedy, keď som sem vošla. Zložil mi tašky v kuchyni a znova zmizol. Vzápätí sa vrátil s mojou nafukovacou posteľou a so škatuľou. Položil ich vedľa tašiek a zasa zmizol. Takto prišiel ešte dvakrát, potom sa mi pozrel do očí a stroho prikývol. „Dobrá noc.“

A už ho nebolo. Dvere sa zabuchli a to bolo všetko.

Pokrútila som hlavou a obzerala sa okolo seba. Dofrasa, čo sa to za uplynulých pätnásť minút stalo?!

Druhá kapitola

Najpriateľskejšie americké mesto

JOSIE

„Zdravím. Aj doručujete domov?“

Sivovlasý muž s menom Sam na menovke sa usmial.

„Pravdaže. Kam to potrebujete?“

„Asi o kilometer a pol ďalej, na Rosewood Lane.“

„To nebude problém. Ak chcete, môžem vás pripísať na zoznam dnešných rozvozov.“

„Ó, to by bolo super! Ďakujem.“

„Už ste si vybrali, čo chcete doručiť?“

„Najmä sadrokartón, železiarsky tovar a neviem, čo všetko, no chcela som sa tu poobzerať, či som na niečo nezabudla.“

Prikývol. „Máte čas. Inak, som Sam. O pol hodiny budem mať prestávku, no predtým sa za vami zastavím, či niečo nepotrebujete.“

Takúto pohostinnosť som tu očakávala! Nie prijatie, ktorého sa mi dostalo od toho odľuda zo susedného domu.

Ešteže som ho už dva dni nevidela. Včera som za ním zašla, aby som mu oznámila, že som mu objednala novú poštovú schránku, no nebol doma. Na dennom svetle som si aspoň obzrela jeho dom. Kvetináče, pekné záclonky, veniec na dverách – až som sa zamyslela, či

jestvuje aj pani Valibuková. Nevedela som si predstaviť, že by ho tak pekne vyzdobil on.

Prechádzala som pomedzi regály a vo vrecku mi zazvonil mobil. Vybrala som ho s nepríjemným očakávaním, že na displeji opäť uvidím Noahovo meno. Na moju radosť však volala Nilda, žena, ktorú by som si želala mať za mamu. Vydýchla som si a prijala hovor.

„Ahoj, Nilda!“

„Ahoj, moja. Ako sa máš?“

„Ujde to.“

„Ako sa žije v najpriateľskejšom meste v Amerike?“

„No, zatiaľ zaujímavo. Jazero je nádherné, pokojné a tiché. Na jednej strane sú samé domy a na druhej strane chránené územie, takže keď človek stojí za domom, má pocit, že je v prírode. Vidno len rozľahlé jazero a košaté staré stromy.“

„Tuším je to hotový raj.“

„To je. Aspoň zvonka. Zvnútra už veľmi nie. V otcovom dome sa zrejme zabýval škrečok a okrem toho mi padá na hlavu. Včera som vyhadzovala veci a nemalo to konca-kraja. A to som sa ešte stále nezbavila všetkých starých novín a videokaziet.“

„Ach, nie! Bývaš zatiaľ inde?“

Z domu v takomto stave by som sa asi naozaj mala odsťahovať, no nechcela som Nilde pridávať starosti. „Dá sa v ňom bývať. Len bude vyžadovať o čosi viac práce, než som čakala.“

„Ešteže je moje dievčatko najpracovitejší človečik, akého poznám.“

Usmiala som sa. „Ako ti je? Bola si už s tým boľavým chrbtom u lekára?“

„Chystám sa.“

„To si hovorila aj pred pár rokmi o boľavom boku a k lekárovi si nakoniec šla len jediný raz – keď ťa s prasknutým slepým črevom vyniesli z domu na nosislách. Mám na teba zavolať svoju mamu?“ Váženú doktorku Melanie Prestonovú toho síce veľa nezaujímalo, no s chuťou ľudí strašila, aby vyhľadali náležitú zdravotnú starostlivosť.

Nilda si povzdychla. „Objednám sa, sľubujem. No keď už spomíname doktorku Prestonovú... Už si hovorila s mamou?“

„Nechala mi hlasovú správu, ale ešte som jej nezavolała.“

„Určite si robí starosti.“

Odfrkla som. „Keby ju zaujímalo, ako sa mi darí, navštívila by ma.“

Nilda to nekomentovala. Za tých dvadsaťpäť rokov, čo som ju poznala, moju mamu ani raz neskritizovala, aj keď si to zjavne zaslúžila. A nielen preto, lebo doktorka Prestonová bola jej zamestnávateľka. Nilda zrejme nikdy nikoho neohovárala. Bola to najmilšia a najsrdečnejšia osoba na svete. A vďačila som jej za veľa.

„Povedz mi niečo o obyvateľoch Laurel Lake,“ zmenila Nilda tému. „Zaslúžia si označenie najpriateľskejší ľudia v Amerike?“

Zaraz som si spomenula na jeden exemplár. Ten rozhodne nerobil česť titulu, ktorým sa mestečko Laurel Lake hrdilo už sedemnášť rokov. No je pravda, že za posledných štyridsaťosem hodín som naňho myslela až priveľmi. Bolo načase, aby som si pána Mrzúta vyhnala z hlavy. Jedna zlá skúsenosť predsa nemôže zničiť povosť mestečka, o ktorom som snívala väčšinu života.

„Ešte som tu takmer nikoho nestretla,“ vyhovorila som sa. „No jeden predavač v stavebninách je veľmi milý. A keď som panej v kaviarni včera povedala, že som tu nová, dala mi kávu zadarmo.“

Klebetili sme ešte štvrt' hodiny. Popritom som sa prepletala pomedzi regály s elektrikárskymi a kúrenárskymi potrebami a vyberala veci, ktoré mi pri spisovaní nákupného zoznamu ani nenapadli. Nakoniec som jej porozprávala o susedovi, hoci som si dala predsavzatie, že ho pustím z hlavy. Pred rozlúčkou som jej pripomenula, aby sa objednala k lekárovi, aj keď mi bolo jasné, že o pár dní aj tak zavolám mame, aby jej pohrozila. Vlastne by som sa ani nečudovala, keby sa Nilda vyhýbala lekárovi iba preto, aby som jej musela zavolať. Dosiaľ som nepochopila, prečo tak veľmi chce, aby sme sa s mamou zbližili. No myslela to dobre. Rozlúčili sme sa a ja som sa pobrala za Samom.

„Už mám všetko. Môžeme teda napláňovať doručenie,“ oznámila som mu a vytiahla zoznam.

Sam si ho prezrel. „Oficiálne doručujeme len po príjazdovú cestu. Ak neplánujete ten sadrokartón a drevené hranoly použiť hneď, asi by ste si mali zaobstarať aj plachty. Na najbližšie dni hlásia dážď.“

„Aha, dobre vedieť. Pridáte mi ich k objednávke, prosím?“

Sam žmurkol. „Nech sa páči. Pošlem k vám Georgea. Je silný ako býk, keby ste potrebovali niečo preniesť dnu. Niektorí chlapi sú leniví ako vši a vyhovárajú sa na pravidlá.“

„Ďakujem.“

Chytil písaciu podložku a prezeral si nejaké papiere. „Môžeme vám to doručiť dnes medzi jednou

a štvrtou. Keby ste neboli doma, George vám to zloží pred dom.“

„Dobre, ale doma určite budem. Má mi prísť aj posteľ. Myslela som si, že zatiaľ si vystačím s nafukovacím matracom, no chrbát mi pripomenul, že už nie som tínedžerka.“

Sam sa usmial. „Veru ani ja.“

O niekoľko hodín som si so slúchadlami v ušiach pozerala videá na Youtube, ako pripevniť sadrokartón, keď sa kuchynský stôl začal otriasať. Vytiahla som si slúchadlo z ucha a nechápavo sa obzerala. Nevedela som však prísť na to, čo sa deje. Potom čosi buchlo. *Buch! Buch!* Vyskočila som. Ježiši! Zrejme už prišla dodávka, no vodič to trochu preháňal.

Ten nepriateľský nádych som však pochopila, len čo som otvorila vchodové dvere a uvidela pred nimi suseda. Zvieral pery a netváril sa nadšene. Rozhodla som sa privítať ho rovnako prehnane, no na rozdiel od neho veselo.

Usmiala som sa od ucha k uchu a vystavila na obdiv biele zuby. „Zdravím, susedko. Aké milé prekvapenie!“

Čosi nezrozumiteľne zavrčal.

Priložila som si ruku k uchu. „Čo ste vraveli? Nezačtytila som, čo ste vyštekli.“

Zamračil sa. „Čakáte zásielku?“

„Pravdaže. Prečo?“

„Lebo tie vaše haraburdy vyložili pred môj dom.“

„Čože?“ Nechápavo som otvorila ústa. „To hádam nie!“ Pretisla som sa popri obrovi, ktorý zrejme rád blokoval dvere, a zahľadela sa na jeho príjazdovú cestu. Ako inak, na kope bol môj objednaný tovar. A dodávky nikde.

„Nechápem, prečo to vyložili pred vás. Čakala som na to celé popoludnie.“

Valibuk držal v ruke žltú kópiu faktúry. „Ja by som aj vedel prečo.“

„Nerozumiem.“ Vytrhla som mu papier z ruky a skontrolovala adresu. „Rosewood Lane štyridsaťštyri. Adresa je správna.“

„Takže správna, hej?“

„Jasné.“

Ukázal hlavou kamsi do mojej kuchyne. Nešlo mi do hlavy, čo mi môže ukazovať v mojom vlastnom dome, aby dokázal, že má pravdu. Keď mi to však došlo, len som vypleštila oči.

Jeho zničená poštová schránka!

Jeho zničená poštová schránka s číslom štyridsaťštyri na boku.

Došľaka!

„Ehm...“ Plecia mi ochabli. „Toto mi tuším nevyšlo.“

„Nevravte.“

„Za posledné dva dni som okolo tej schránky prešla toľkokrát, že sa mi to číslo asi vypálilo do mozgu.“ Pokrútila som hlavou. „Odpracem to.“

„Ako?“

„O to sa nebojte. Do hodiny to bude odpratane. Spokojný?“

Namiesto odpovede iba pokrútil hlavou. Pán Slaniečko sa zvrtol na odchod. Čosi mi však napadlo.

„Hej!“

Zastavil sa, no neotočil sa. „Voláte na mňa?“

Zavrela som oči. Dofrasa! „Prepáčte. Ehm... prepáčte mi tú nezdvorilosť.“

„To by som prosil.“